

PADOMJU DAUGAVA

LATVIJAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS CENTRĀLĀS KOMITEJAS
UN LPSR MINISTRU PADOMES LAIKRAKSTS JĒKABPILS TERITORIĀLĀS
KOLHOZU UN PADOMJU SAIMNIECĪBU RAZOŠANAS PĀRVALDES ZONĀ

58 (2753)
22. gads

Ceturtdien,
1962. gada 27. septembrī

Maksā
2 kap.

Sabiedrības un valsts intereses — pirmajā vietā!

Starp vēstulēm, ko diendienā saņem redakcija, ne mazums vēsta par cilvēkiem, kas ar visu sirdi strādā. Godīgi pūlas katrs savā iecirknī, lai kolektīvais darbs nesu pēc iespējas bagātīgākus augļus. Tie ir zemkopju un laukopju prāvās saimes ierindnieki un ražošanas vadītāji, dažāda vecuma ļaudis. Visus viņus vieno kopējs mērķis — labāk kalpot kopējām interesēm, pārvarēt grūtības, ar kurām daba šogad nav skopojusies. Nenoliedzami, esam vēl lieli parādnieki jūsu, biedri lasītāji, priekšā; ka daudzu pirmrindnieku labie darbi un viņu vārdi vēl šodien nav zināmi plašajai sabiedrībai.

Bet ir rinda, kuras ar sašutumu runā par atsevišķiem, nedaudziem, kas nekautrējas no sabiedrības pēc iespējas vairāk ieraut sev, bet toties mazāk vai nemaz tai nedot pretim. Lūk, mūsu priekšā vēstule no kolhoza «Lidums». Kolhoza biedri ir pamatoti sašutuši, ka jauna sieviete Vilma Buceniece šajā gadā paspējusi nopelnīt tikai 14 izstrādes dienas. Viņa atradusi piemērotāku un varbūt acīmredzami ienesīgāku nodarbošanos — kleitu pagatavošanu uz pasūtījuma. Varvara Sergejeva visvairāk ietu uz ballēm, bet vismazāk rādītos tīrumā. Arī viņas darba grāmatīnā patukša ar ierakstiem. Neķaunīgā veidā kolektīvās saimniecības labumus izmanto Donats Reinis un Zanis Klišāns. Viņi tur pa divām govīm, piemājas saimniecību fermās baro prāvu baru citu lopu. Bet Statūti taču visiem vienādi rakstīti!

— Kāds labums no cilvēka, kas visatbildīgākajā brīdī pamet biedrus vienus? — jautā «Liduma» kolhoznieki un kā piemēru min Donatu Ivuli. Vīrs spēka gados, prot apieties ar mehānismiem, bet šobrīd viņš pielietojumu savām spējām un spēkiem atradis Vanagu baznīcas mācītāja māju remontā...

Ne jau ar savu skaitu bīstami šie bezgoži, kam sveša pienākuma apziņa pret sabiedrību. Viņu sliktais piemērs daudzkārt kaitīgāks, jo iedragā disciplīnu, sevišķi nevēlams jaunatnei. Tajā pašā laikā nevar neievērot arī to, ka kampaniju laikā — sējā, sējumu kopšanā, ražas novākšanā vajadzīgs katrs pāris darba roku. Kā redzams, jau šeit minētajā kolhozā «Lidums» vieglo dienu tikotāji tomēr nav vieninieki. Tātad pārestība, kas līdz ar to šinī gadījumā nodarīta saimniecībai, var pat būt visai prāva. Neviens neņem noņiecināt patiešām lielās grūtības, ko radījis sistemātiskais lietus, bet faktiski tomēr liecina, ka padarīto šajā kolhozā nevar pat salīdzināt ar iespējām. Spriediet: pēdējās 15

dienās te vidēji nopļauts pa 2,4 hektāri graudaugu dienā, bet nokults — 0,3 hektāra!

Pamatoti rodas jautājums, vai tad kolhozam un padomju saimniecībai jāsamierinās ar to, ka dikdiena vai brākdara dēļ tai nodarīti zaudējumi. Mūsu saimnieciskie vadītāji nedrīkst tēlot labu tēvoču lomu un bezgala piedot darba disciplīnas un socialistiskās sadzīves normu pārkāpējiem un ignorētājiem. Par nožēlošanu, tādu nepateicīgu lomu visai bieži mīl uzņemties kolhoza «Rīts» priekšsēdētājs b. Muižnieks. Viņš, redziet, grib būt «labs», augstisirdīgs. Par tik lētu cenu iegūta «autoritāte» tomēr ir visai mazvērtīga.

Ierāvējam, žūpam viegli dzīvot tur, kur pret trūkumiem nav noskaņota sabiedriskā doma. Sienas avīzē, skrejlapīnā, strādnieku sapulcē pret tādām cilvēkiem jāskan neiecietības un nesamierināšanās balsij. Bez šaubām, kolhozā «Lidums» disciplīnas pārkāpēji nejustos tik omulīgi, ja pret viņiem vērstos viss kolektīvs. Nesaprotami, ka to vēl līdz šim nav atskārtis partijas pirmorganizācijas sekretārs b. Šubņikovs.

Nesen PSKP Centrālā Komiteja pieņēma speciālu lēmumu sakarā ar 5. septembrī laikrakstā «Izvestija» publicēto rakstu «Vai vajag piedot?» Rakstā bija runa par faktiem, kad atsevišķa cilvēka

neapzinīguma dēļ nākas ciest visam kolektīvam. Lēmumā uzdots kompetentām iestādēm izstudēt, kā kolhozos un padomju saimniecībās pielieto pastāvošo likumdošanu par to personu atbildību, kas pieļauj tehnikas dīkstāvi, brāķi, kavējumus un citādi ar savu rīcību vai bezdarbību sagādā materiālus zaudējumus ražošanai, lai pēc tam sagatavotu attiecīgus priekšlikumus. Lēmums uzdod kolhozos un padomju saimniecībās nostiprināt darba disciplīnu, kā arī palielināt partijas, komjaunatnes un arodorganizāciju, biedru tiesu, preses un radio lomu cīņā pret brākdariem, darba kavētājiem, žūpām, audzinot kolhozniekus, strādniekus un kalpotājus padomju zemkopja augsta pienākuma garā.

TAGAD, KAD LAUKOS JĀDARĀ VISS IESPĒJAMĀIS, LAI ĀTRĀK NOKOPTU TĪRUMUS, LIDZ MINIMUMAM SAMAZINOT ZUDUMUS, LIDZTEKUS MATERIĀLAĪ ININTERESĒTĪBAI, MORĀLIEM STIMULIEM AR VISU NO TEIKTĪBU JĀVERSAŠ PRETI TIEM, KAS GRĪB PALIKT NOVĒROTĀJU LOMĀ. NEPIETIEK AR TO VIEN, KA PAŠU DĀRZS BŪS NOKOPTS, PAŠU LOPI LABI PĀRZIEMOS, JĀGĀDĀ, LAI MŪSU SABIEDRISKĀJĀ SAIMNIECĪBĀ NODROŠINĀTU NEPĀRTRAUKTU ATRAŽOŠANU, NOSPRAUSTO PLĀNU IZPILDI.

Priekšējās līnijās

Pirms dažiem mēnešiem Valentīna Indrāne bija Višķu lauksaimniecības tehnikuma audzēkne, kursa komjaunatnes grupas sekretāre. Tagad diploms par jaunāka agronoma nosaukuma piešķiršanu stāsta par pirmās lappuses pabeigšanu jaunās lauksaimniecības speciālistes darba grāmatīnā. Tani parādījies pirmais ieraksts par pieņemšanu darbā brigadieram amatā Mežāres padomju saimniecībā.

Valentinai darbs sācies ražošanas frontes pašās pirmajās līnijās. Soruden tās ir īsts pārbaudes rudi-jums lauku darbaļaudim, vēl jo vairāk jaunajai agronomei. Brigādē daudz jauniešu. Tie ir dūšīgi puīši un meitenes. Valentīna ir viņu vadītāja. Dūc kombaini, dārd traktoru motoru, velkot pa dubļainajiem tīrumiem labības vezumus. Ziemāji novākti, sākusies miežu plauja. Kā atspole steidzās brigadiere. Viņu redz pie kuleļiem, pēc brīža jau pie plāvējiem, tagad jārūpējas par kartupeļu norakšanu. Darbs apdzen darbu. Valentīna jau iejutusies pirmo līniju trauksmē. Pirmās darba kaujas kristības godam izturētas. Priekšā ne vieglas darba dienas, Valentīna sagaida tās ar jaunu apņēmību, jaunu sparu.

D. SLIKSĀNA foto

**Kolhoza „Draudzība“
laukkopji un mehanizatori
novākuši 960 hektārus
graudaugu un pusi no tiem
izkūluši.**

Sekoiet viņu paraugam!

Ražas novākšanas un ziemāju sējas kalendārs

uz 25. septembri

Labības novākšanā

PRIEKŠGALĀ

Kolhozi: «DRAUDZIBA», kur nopļauti 960, nokulti 458 hektāri, «DIGNĀJA» — attiecīgi 342 un 170 hektāri.

Padomju saimniecības: «DRUVAS» — nopļauti 523, nokulti 225 hektāri, «SECE» — 515 un 314 hektāri.

ATPALIEK

Kolhozi: «JĀNUPE», kur nopļauti 94 — nokulti 12 hektāri, «LIDUMS» — attiecīgi 102 un 4. Pēdējā piecdienā abās saimniecībās nav nopļauts un nokults neviens hektārs.

VIETALVAS padomju saimniecībā — 222 un 99 hektāri.

Ziemāju sēja

PRIEKŠGALĀ

Kolhozi: «NĀKOTNE», kur apsēti 137, «LEŅINA KAROGS» — 111 un «DIGNĀJA» — 110 hektāri.

Padomju saimniecības: «ZASA», kur apsēti 253, «SECE» — 228 hektāri.

ATPALIEK

Kolhozi: «DZIMTENE», OŠKALNA, SUVOROVA, «PADOMJU ARMĪJA», «NICA», «LIDUMS», «JĀNUPE», «DZINTARS» un «ROŽKALNA», kur sēja vēl nav uzsākta.

Kā sēt ziemājus?

Šādu jautājumu šoruden uzstāda daudzi saimniecību vadītāji un pat agronomi. Tiešām lielas grūtības rada sliktie laika apstākļi. Mūsu ražošanas pārvaldes zonā var norādīt uz vairākiem piemēriem, kur saimnieciskie vadītāji atraduši iespējas puslīdz apmierinoši veikt sējas uzdevumus. Te var minēt Lones padomju saimniecību, kur apsēti 51 procenti no ielānotās platības. Vairāk nekā trešdaļa uzdevuma veikta kolhozā «1. Maijs», turpretī līdzīgos apstākļos Leņina kolhozā sējas plāns izpildīts tikai 7 procentu apmērā. Atpaliecēju skaitā ir kolhozi «Rīts», «Padomju Dzimtene».

Grūtības visur vienādas. Rezultāti atkarīgi no darba organizācijas. Gausā labības plaujas gaita, neorganizēta kulšana un sēklas

sagatavošanā vairumā gadījumu ir par iemeslu neizdarībam sējā. Piedreze rāda, ka apsēt ziemājus var arī sliktos laika apstākļos, ja vien ir sagatavota augsne un sēkla. Pēc kulšanas sēkla nekavējoties pārtirāma, viegli pāržāvējama, atkārtoti tīrāma un nododama sēklu laboratorijai pārbaudei.

Arī tagad no kārtīgi sakrautiem un cepurēm nosegtiem statiņiem un kaudzēm var izkult labu sēklu. Protams, tur, kur pieļautas paviršības labības kraušana, tur nāksies lūgt kaimiņu palīdzību — iemāinīt derīgu sēklu vai arī to palūgt no valsts sēklu noliktavam.

Pašlaik nav strādājamas zemas un smagas augsnes, tāpat arī lauki, kur agrāk uzarts. Arī šinī gadījumā neatlaidīgi ļaudis atrada izēju — atbrīvoja un ierādīja ziemājiem laukus ar vieglākām augsnēm augstākās vietās. Tūlīt pēc uzrašanas laukus sastrādāja, pievēla un apsēja, aiz kāpurķēžu traktoriem laižot agregatētu sējmašīnu (bez sēklu vadiem) ar kultivatoru, atsperecēm vai cik-cak ecešām.

Lai darbus varētu veikt kompleksveidīgi, uz vienu brigādi jāsusīta vismaz divi DT-54 traktori. Vienu — augsnes aršanai, otru — kultivēšanai tajā pašā dienā, pieveļšanai un sējai. Jāievēro, ka, sējot ziemājus tani pašā dienā pēc aršanas, augsne nepaspēj nosēties. Tāpēc tā obligāti pieveļama, citādi rudzi vai ziemas kvieši var slikti pārzīti — izkrist. Noteikti par 10—15 procentiem palielināma izsējas norma, sēkla labi kodināma un iesējama ne dziļāk par 1—1,5 centimetriem.

Visiem ziemāju laukiem ar kultivatoru jāiestrādā 1—2 centneri kālija minerālmēslu, 2—3 centneri superfosfāta un 1—1,5 centnera slāpekļa minerālmēslu vidēji uz katra hektāra. Nekādā gadījumā nedrīkst pieļaut nepārbaudītas un nekondicionētas sēklas izsēju, kā to darija kolhozā «Arājs».

Jēkabpils kolhozu un padomju saimniecību teritoriālās ražošanas pārvaldes galvenais agronoms

DEPUTĀTU TRIBINE

Cilvēks ar nemiera dzirksti

... Sakiet lūdzu, vai nevarētu parunāties ar sekretāri Irmu Vivicku? — jautā paveca strādniece, iegriezusies ciema izpildu komitejā, — Man pensijas piešķiršanas kārtība nav skaidra.

— Jums nāksies uzgaidīt. Sekretāre aizgājusi uz tuvējām mājām noskaidrot par dažu iedzīvotāju pierakstīšanos pastāvīgā dzīves vietā.

— Sekretārit, man lūdzu nākošo reizi atnes Zigmunda Skujiņa «Kolumba mazdēlus», — pārvietojamās bibliotēkas pārzinei piekrodina jauna strādniece. Līdztekus citiem pienākumiem Irma Vivicka uzņemusies vienas pārvietojamās bibliotēkas pārzināšanu. Grāmatas viņa mīl pati un prot tās ieteikt citiem. Sekretāres pārzinā prāvs lasītāju pulks, un tas pastāvīgi vairojas. Bet tur, kur cilvēks draugos ar grāmatu, dzīve iet kalnup.

Pirms dažiem mēnešiem Lones ciema pašdarbnieki uzveda vairākcēlienu lugu «Apslēptie dārgumi». Iestudējuma režiju vadīja izpildu komitejas sekretāre.

— Būtu laiks padomāt par nākošo uzvedumu. Vajadzētu atkal kaut ko lielāku, — sastapusies ar pašdarbniekiem, Irma Vivicka ievada sarunas.

— Katrā ziņā! Pabeigs kapitālo remontu klubā, varēsīm atklāšanas svinībās iepriecināt mūsu skatītājus, — teātra mākslas entuziasti nav mudināmi.

Ciema padomes deputātei, izpildu komitejas sekretārei un jaunajai komunistei rūpju un pienākumu daudz. Viņai par visu daļu, par visu interese. Ista ciema saimniece, Irma Vivicka enerģiski uzstājās, lai vienu no ciema veikaliem pārvietotu labākās telpās pie topošā Lones padomju saimniecības kluba. Sekretāre bija to deputātu pulkā, kas rūpējās, lai ciemā at-

vērtu frizētavu. Tagad dienas kārtībā zobārstniecības kabineta ierīkošana, vietējās pamatskolas elektrifikācija un citi lielāki un mazāki pasākumi.

Komuniste Irma Vivicka pastāvīgi ir ciema iedzīvotāju vidū. Jauniete nemīl dienām ilgi sēdēt aiz rakstāmgalda. Visbiežāk viņu var sastapt ceļā.

Un tani pašā laikā izpildu komitejā valda priekšzīmīga kārtība. Telpās izvietota aktuāla uzskates agitācija, ierīkots izziņu galds, apmeklētājiem vienmēr pieejami jaunākie laikraksti un žurnāli. Speciālos albūmos parādīti abu ciema saimniecību — kolhoza «Rekords» un Lones padomju saimniecības pirmrindnieki. Cilvēki strādā pašreizējā. Zemkopja gods nelauj atstāt uz lauka izaudzēto ražu. Jauno padomju tradīciju albūms pastāsta par to triumfu ciema iedzīvotāju vidū. Vēlētājiem vienmēr pieejama ierosinājumu un priekšlikumu grāmata. Iedzīvotāju priekšlikumi nekad nepaliek grāmatā vien.

Viss šeit iekārtots glīti un gaumīgi. Ne vēsts no dažkārt neomulīgām uzgaidāmām telpām. Tās līdzinās atpūtas istabai.

Komuniste Irma Vivicka nebūt nav apmierināta ar sasniegto. Viņa iestājusies un mūcās Rīgas uzskaites un kredīta tehnikuma neklāties nodaļā.

— Grūtāk jau būs apvienot darbu ar mācībām, bet zināšanas man ļoti noderēs, — apņēmīgi saka sekretāre.

Šodien padomju darbiniekiem daudz jāzina, daudz kas jāprot, bet rītdien viņu pienākumi kļūs vēl lielāki un sarežģītāki. Deputāte Irma Vivicka nopietni gatavojas, lai komunisma cēlāju pirmajās līnijās varētu atrasties arī turpmāk.

A. REKEVIČA,

Lones ciema padomes deputāte

Kopīgiem pūliņiem vairosim kopējās bagātības

Ar augstām prasībām

Plašs ir kolhoza «Nākotne» uzcītīgo laukkopju un lopkopju pulks. Viņi daudz dara, lai vairotu sabiedriskās saimniecības bagātības. Sos cilvēkus nav samulsinājis arī lietainais rudens. Brigāžu sapulcēs nolemts, ka raža jānovāc bez zudumiem, ka lopiem jānodrošina labi ziemošanas apstākļi. So lēmumu vairums kolhoznieku arī pilda.

— Soruden, — saka traktorists b. Tankevičs, — jālaiž darbā visa zemnieka neatlaidība.

Viņa vārdi saietas ar darbiem. Mehanizators ar savu izdomu palīdzējis kolhozniekiem. Neliels racionalizācijas priekšlikums, un izrādījās, ka labību var plaut arī pārleka mitruma apstākļos. Lūk, viņa traktors DT-54 ar savām smagām kāpurķēdēm veļas pāri uzrūgušai augsnei un ūdens lāmām. Aiz tā it kā peld kūlīšu sējējs. Agregāts akurāti nomet sasietos kviešu kūlus...

Traktorists kūlīšu sējēju uzmontējis uz slieces, kas kolhoza darbnīcā izgatavota no piecus milimetrus biezās dzelzs loksnes. Sliece tā konstruēta, ka aizsargā no dubļiem kūlīšu sējēja mehānismu. Darbs veicas labi.

Kombainieris Kuzmičs tīrmos redzams rītā un vakarā. Nenogurdināmi ir traktorists Reinfelds, laukkopis Rāviņš, kombainieris Arājs. Kad radās grūtības ar rudzu plauju, partijas biedru kandidāte Vilija

Rijniece organizēja grupu, kas slapajos laukos, kur grima traktori, labību plāva ar rokām.

Atsevišķi kolhoznieki tomēr labprāt izmanto labumus, ko dod kolhozs, bet paši visai maz piedalās kolektīvās saimniecības darbā. Vairāk par savām piemājas saimniecībām gādā Audriņa, Rūgele. Šajās dienās atklātā partijas sapulcē nosodīja komunistu Šalupina rīcību. Viņš vairāk bija norūpējies par savām personiskajām lietām nekā par kolhozu. Pretēji komunistu morālei rīkojies arī b. Morozs. Viņš savā piemājas saimniecībā organizēja kartupe-

ļu novākšanas talku, aicinot sev palīgā arī kolhozniekus. Kartupeļu novākšanā piedalījies kolhoza traktors un kravas automašīna.

Tādi un līdzīgi fakti, bez šaubām, kļūst iespējami, ja ražošanas vadītāji grib būt par labiem tēvočiem, «nenaidoties» ar tiem, kas pirmajā vietā štada savas šaurās personiskās intereses. Acīm redzami, tādas pilnvaras no kolhozniekiem šie labdari nav saņēmuši. Ir pamats prasīt no viņiem atbildību.

P. PURVINS,

kolhoza «Nākotne» partijas pirmorganizācijas sekretārs

Ja visi vienādi censtos

Sudrabkalna kolhoza valde nesen rezumēja padarīto. Arteļa biedri priecājās, ka šķūņos savests āboliņš, nobeigumam tuvojas ziemāju novākšana pirmajā un otrajā brigādē.

Bet varēja padarīt vairāk. Tāds bija valdes sēdes dalībnieku vienprātīgs secinājums. Nepietiekama ir dažu kolhoznieku līdzdalība sabiedriskajā ražošanā. E. Nereta izpelnījusi tikai 64 izstrādes dienas. M. Aizporiete — 65, L. Ubele — 46. Divdesmit trīs kolhozniekiem par septiņu mēnešu darbu uzskaitītas 40—90 izstrādes dienas, bet čaklājiem 250—300 izstrādes dienu, piemēram, bb. Rudzītīm, Treikovskim, Be-

levičai, Kristovskim, Siliņai un citiem. Ja darba aktivitāte būtu lielāka, tad droši vien sagādātu vairāk nekā 310 tonnu rupjās barības, kas tagad ir kolhoza rīcībā. Nepietiekami organizēti norit arī ziemāju plauja.

Kolhoza valde pieprasīja no vairākiem biedriem, kas maz piedalījās lopbarības sagādē, obligātā kārtā ārpus noteiktā darba laika sagatavot pa vienai tonnai rupjās barības.

A. PUŠPURS,

Jēkabpils kolhozu un padomju saimniecību teritoriālās ražošanas pārvaldes inspektors-organizators

Lai nebūtu sliktu piemēru

«... Lones padomju saimniecībā dzīvo Bambuļu ģimene. Zenta Bambule strādā fermā par slaucēju, bet viņas māte Mihalina Puzaka un vīrs Eduards Bambulis nekur nestrādā. Labākā gadījumā jaunais vīrs aiziet uz fermu un pieplauj kādas nastiņas zaļbarības, bet tas arī viss, ko viņš paveic...»

Mēs esam Bambuļu ģimenes mājās un runājam ar šīs padomju saimniecības strādnieku sētas locekļiem. Zenta Bambule nestrādā slikti. Tāds, lūk, ir ikviena strādnieka pienākums. Toties, kas attiecas uz Eduardu Bambuli, tad patiešām viņa vie-

nīgā pašreizējā nodarbošanās ir zaļbarības pievešana fermai. Aizņemta ar savu piemājas saimniecību arī Mihalina Puzaka — sieviete spēka gados. Jā, pamatots ir raksta sākumā izklāstītais vēstules autoru sašutums.

Pirms trim mēnešiem Eduards Bambulis strādāja būvbrigādē, bet tad izdarīja noziegumu... Kopā ar Mičuli viņi ielauzās vistu fermā un nozaga 50 olu. Un ziniēt, biedru tiesa pieņēma isti zālamānisku lēmumu: zaglim nācās izpirkt savu vainu ar cukurbiešu ravēšanu... Lāudis te pamatoti raustīja plecus. Cak-

lie tāpat vien esot ravējuši un savu darbu ne mazākā mērā neuzskata par sodu, bet te biedru tiesas pārstāvji nolēmuši darbu pārvērst par... soda līdzekli. Te atliek tikai piebilst, ka slikti E. Bambulis izpirka savu vainu. Tagad jaunais cilvēks, ko pamatoti dēvē par spēka vīru, sēž mājās un raugās pa logu piemirkušajos tīrumos, kur pūlas citi. Viņam pietiekot. Par ģimenes labklājību taču gādā arī sievas māte. Nav viņam nekādu vārdu, ar ko varētu attaisnot savu slinkumu. Par izdevīgāko viņš uzskata nozust no mūsu redzes lauka...

Nevaram piekrist nedz slaucējai Zentai Bambulei, kuras prasības pret vīra darbu nesniedz pāri tiem nedaudziem zaļu klēpiem, ko viņš katru dienu piegādā fermai, nevaram samierināties ar M. Puzakas iegāšanu, ka jāuzrauga mazs bērns. Ir taču ģimenē vēl viņas meita, kas nekur nestrādā.

Darbā šie cilvēki ne visai veikli, bet, kad runa ir par personīgo saimniecību, tad nogurumu nepazīst. Nav no mazajām arī pati saimniecība. Iedzīvošanās nolūkā tā fiktīvi sadalīta. Vienam pienākoties pus hektāra, otram — 0,15 hektāra. Ticamības labā ikvienam, kura nāksanas iemesli nav pietiekami skaidri, tiek stāstīts un teikts, ka te dzīvojot divas ģimenes, kas tomēr ēd no viena katla.

Laikam nav jāpierāda, ka padomju saimniecības, tāpat arī Lones ciema padomes intereses ir nepielaut fiktīvu sadalījumu. Aizšķēršļojot ceļu uz pārāk vieglu dzīvi, ko te nepamatoti bauda daži «Vitolīņu» mājas iedzīvotāji, viņi droši nāks pie slēdziena, ka vajag godīgi strādāt.

E. ARŪMS

JĒKABPILS MRS LABĀKIE RACIONALIZATORI

Nesen Rīgā notika Latvijas PSR mežsaimniecības un mežrūpniecības ministrijas uzņēmumu racionalizatoru konkurss.

Starp racionalizatoru brigādēm I vietu un pirmo naudas prēmiju — 100 rubļus piešķīra Jēkabpils MRS brigādei, kuras sastāvā ir galvenais mehāniķis A. Punovskis, brigādiēri P. Stepičevs un J. Treilons, atslēdznieki A. Liepiņš un V. Kalvišķis, par vairākiem racionalizācijas priekšlikumiem ar ekonomisko efektu 1700 rubļu.

Starp atsevišķiem racionalizatoriem III vietu un trešo naudas prēmiju piešķīra Jēkabpils MRS atslēdzniekam P. Ļucānam par racionalizācijas priekšlikumu «Dzinēju aukstās piestrādes stends» ar ekonomisko efektu 450 rubļu.

Racionalizatoru darbs un dzīve saistīti ar jaunradi, nemitīgiem meklējumiem un pētījumiem, viņi devuši lielu ieguldījumu darba ražīguma celšanā.

Ražīgi jaunrades domu risina arī citi MRS strādnieki, kurus šogad jau vairākkārt pemejsi MRS administrācija, piemē-

ram, mehāniskās darbnīcas atslēdznieki B. Bezmenovs, N. Martemjanovs, V. Mīders, V. Vilciņš, J. Veigurs, Daudzevas mežmateriālu pārkraušanas iecirkņa mehanizatori J. Cerpinš un L. Stafeckis, plaša patēriņa preču ceha meistars J. Lasis.

Izgudrotāju un racionalizatoru birojā izskatīšanā pašlaik atrodas vairāki vērtīgi racionalizācijas priekšlikumi, kurus iesniedzis plaša patēriņa preču ceha mehāniķis I. Kalnāre.

Izskatīšanā atrodas priekšlikums par mehanizācijas līmeņa celšanu apaļo ķebliņu ražošanā, kuru izstrādājis I. Kalnāre sadarbībā ar galdniekiem A. Sendžu un N. Koļesņikovu.

Jēkabpils MRS racionalizatoru biedrības pirmorganizācijas priekšsēdētājs aktīvais racionalizators J. Treilons panācis biedru skaita pieaugumu. Atliek tikai novēlēt, lai radušās ieceres un priekšlikumus novatoru radošā doma drīzāk ieviestu dzīvē.

A. KANIŅŠ,

Jēkabpils MRS inženieris

Nevajadzīga augstsirdība

Šā gada pavasarī V. Sorokins uzlauza kolhoza «Rīts» noliktu. Viņu interesēja sabiedriskajai saimniecībai piederošais amonija salpetris. Pēc vienām ziņām tur bija vairāk nekā 10 maisu, pēc paša Sorokina atziņās — 3 maisi.

So noziegumu apsprieda valdes sēdē. Sorokins taisnojās, ka bijis piedzēries. Valdes vienprātīgs lēmums bija lietu nodot biedru tiesas izlemšanai. Skaidrs, ka negodīgi rīcībai vajadzēja sekot publiskam sabiedriskam nopelnumam un arī attiecīgā sodam. Tā tomēr nenotika. Parasti, kad biedru tiesas locekļi ieminējās, ka vajadzētu jautājumu izskatīt, kolhoza priekšsēdētājs b. Muižnieks iespraucās pa vidu un žēlīgi aicināja pagaidīt. Tā arī darīja.

Iedrošināts no tādas augstsirdības, Sorokins piesavinājās kaimiņienei piederošo aitiņu, ko pārdeva. Arī šinī gadījumā viņa attaisnojums bijis — noziegums pastrādāts dzērumā.

Arī tad izpalika reaģēšana no sabiedrības puses. Un, lūk, klāt nācis vēl viens noziegums. Ar savu brāli Sorokins pa logu ielida kaltē un izzaga 4 maisus rudzu. Bezgodis piesavinājās mantu, ko saražojusi kolhoznieki ar savu darbu. Sis fakts visai uzskatāmi rāda, kurp noved «augstsirdība», ko piekopj kolhoza priekšsēdētājs b. Muižnieks. Nesaprotama ir partijas pirmorganizācijas neitralitāte.

Nē, Sorokinu nebija un nav ko žēlot. Viņš sistemātiski mājās ceļ skandālus, darbā maz piedalās. Pret tādiem cilvēkiem ir jāvēršas ar visu bardzību.

A. CIMMARS,

LKP CK instruktors pie ražošanas pārvaldes partorga

Kad šis raksts jau bija salikts, redakcijai kļuva zināms, ka beidzot Sorokinu tomēr sauks pie kriminālatbildības.

Principiāla saruna

Dzīvas pārrunas par zemkopja godu un sirdsapziņu izraisījušas Zāses padomju saimniecības kolektīva vidū sakarā ar Žitomiras apgabala kolhoza «Pervoje Maja» posminieces Nadeždas Zagladas rakstu un tajā izvirzītajiem jautājumiem mūsu lauku dzīvē.

Pašreiz notiekošajās brigāžu sapulcēs ne viens vien darba darītājs pamatoti pacel balsi, lai atsegtu pieļautās kļūdas un trūkumus daudzajos saimniecības ražošanas iecirkņos. Soruden itin bieži saimniecības vadītājiem jāpārskatīto darbi atkarībā no laika apstākļiem un pašreizējiem uzdevumiem, un tas rada virkni sarežģījumu un grūtību.

Tā, ceturtās brigādes lopkope Austrā Zapoļska izvirzīja pareizu prasību: tagad, kad dienas īsas, no tālākiem ganību masīviem nedzīt lopus mājās pusdienas slaukšanas reizē. To vajadzētu praktizēt visās lopu novietnēs, jo lopi, brienot pa dubļiem garus ceļus gabalus, tikai nogurst un nedabū pietiekami ganīties.

Šogad, — teica b. Zapoļska, — mēs nevarām atkārtot tādu rīcību, kādu agrāk pieļāvām, ņemā skābarības izēdināšanā, kad attaisītās tvertnes slaucējās izrakņāja kā pagādās un tā daudz skābarības aizgāja bojā. Tagad jo dārgs katrs barības kilograms.

Strādnieki asi nosodīja piektās brigādes lopkopes Gunas Upītes rīcību, kura jau tagad izbaro savai govju grupai piefermas lauciņa cukurbietes. Tāpat slaucējs Pēteris Grigorovs izbaro govīm piefermas laukā izaudzētos kacēnkāpostus, kaut ganībās zāles ir pietiekami. Tādēļ ne velti saimniecības strādnieki stingri prasīja piefermas laukos izaudzēto sulīgo barību precīzi uzskaitīt un izbarot lopiņiem tikai pēc lopkopības speciālistu norādījuma.

— Es atceros vairākus lauksaimniecībai sevišķi nelabvēlīgus gadus, — teica 70 gadus vecais laukopis Francis Stabulnieks. — Toreiz ciņā par iztiku mēs gājām katrs par sevi un daudz cietām no neražas. Tagad, kolektīvā, mums ir pavisam cits spēks un līdzekļi uzvarēt grūto dabas apstākļu radītos sarežģījumus.

Galvenais tagad, kā saprot b. Stabulnieks un vairums strādnieku, ir nepārtraukti gādāt lopbarību, kamēr ziemas iestāšanās nav atņēmusi jebkuru iespēju papildināt tās krājumus. Viņš arī ierosināja pārbaudīt, kas sāka jau dzeltēt, nopļaut, lai tā pastāvētu gubās un ienāktos. Tā iegūtu kaut nedaudz graudu lopbarībai.

Saimniecības strādnieki saprot valsts intereses, zina, ka arī viņu pienākums nākt talkā, lai visus darbaļaudis nodrošinātu ar lauksaimniecības produktiem. Kalējs Pēteris Kopmanis bija pirmais, kas teica, ka, līdzko noraks kartupeļus, lai arī tie šogad ne visai labi padevušies, savus pāris simtu kilogramu pārdos valstij. Viņa, piemēram sekos daudzi citi zasiēši.

Katrs apzinīgs padomju saimniecības strādnieks labi saprot, ka pašlaik ciņā par lopbarības sagādi un ražas ātrāku novākšanu ir ciņā par savas saimniecības augšupeju. Neatliekama nepieciešamība tagad ir celt katra strādnieka, katra vadītāja personisko atbildību par darba rezultātiem jebkurā ražošanas nozarē.

Nadeždas Zagladas vēstule liek katram pārdomāt savu un biedru attieksmi pret darbu, liek vēlreiz pajautāt savai sirdsapziņai: «Vai esi ielicis darbā sirdi, darijis visu, ko varēji?»

V. VELGA

Dzīvot bez darba — grūti

Jau desmit gadu Matilde Kārklīna strādā par putnkopi kolhozā «Zelta vārpa». Viņai septiņdesmit septiņi gadi, tomēr ne grības sēdēt mājās bez darba. Pabarot vistas — tas nemaz nav tik grūti, lai arī solis kļuvis gausāks. Pērn Matilde Kārklīna kopa 500 vistu un ieguva 48300 olas. Šogad jau nodotas 47000 olas un 175 putnu galā. Plāns pildās sekmīgi, un māmuļa ir apmierināta ar savu darbību, ar savu dzīvi, ar darbu, ar to, ka var palīdzēt savam kolhozam.

I. SALAS teksts un foto

Kā konservēt ļoti mitrus graudus, ja nav iespējams tos izžāvēt

Lielplatones lopkopības izmēģinājumu stacijā 1958. gada rudenī tika iekārtots izmēģinājums, lai noskaidrotu, kāda ir iespēja konservēt ļoti mitrus miežu un auzu graudus.

Divus metrus dziļā apmēram 4,5 kubikmetru tilpuma betonētā bedrē ar veselām nebojātajām sienām tika ievietoti 3090 kilogrami miežu graudu, kuru mitrums bija 34,6 procenti. Graudus noblīvēja ar kājām un resnām koka stampām. Bedres virsū novietotos 200 kilogramus graudu saslavinājam ar šķidrumu, sagatavotū no 0,5 litriem tehniskās sērskābes, 0,5 litriem tehniskās sālskābes un 10 litriem ūdens. Graudus pārsedzām ar jumta papi un tai uzbērām 20 centimetrus biezu māla kārtu.

Otrā tādā pašā bedrē tika konservēti 1860 kilogrami auzu graudu. Tā kā konservēšanai graudi bija par sausiem, tos saslavinājam ar šķidrumu, kas sastāvēja no 48 spaiņiem ūdens, 15,4 litriem tehniskās sālskābes un 2,2 kilogramiem sāls. Graudus saslavinājam tik ilgi, līdz tie sasniedza 36,4 procentus mitruma. Pēc tam tos noblīvējam un bedri nosedzām tāpat kā iepriekšējā izmēģinājumā.

Nākamā gada martā, atsedzot bedres, izrādījās, ka zem jumta papes un gar bedres sienām bojātu graudu nav, tie bija normālā bālī dzeltenā krāsā. Miežu graudu virsējai kārtai bija vāja pelējuma smaka, bet visai pārējai graudu masai — patikama skābuma smarža. Auzu graudi viscaur bija bez jebkādas smakas.

Analīzes parādīja, ka graudi, tos saglabājot šādā veidā, ir zaudējuši apmēram 2 procentus ieskābētās sausnas daudzuma.

Konservētos miežu graudos bija 0,21 procenti etiķa skābes, 0,07 procenti sviestskābes, 0,64 procenti pienskābes; auzu graudos attiecīgi 0,04, 0,02 un 0,64 procenti.

No izmēģinājuma rezultātiem var secināt, ka apstākļos, kad nav iespējams izžāvēt ļoti mitrus graudus, tos lietderīgi konservēt tādā veidā, kā tas iepriekš aprakstīts. Bedrēm jābūt nelielām, lai pēc to atvēršanas konservētos graudus varētu izēdināt dažās dienās, kamēr tie nav sākuši bojāties.

Konservētos graudus var izēdināt veselus vai saspiešus atkarībā no tā, kādiem lopiņiem tos izbaro.

Bedrēs nekādā ziņā nedrīkst iekļūt ne lietus, ne grunts ūdeņi.

Aprakstītā izmēģinājumā tika konservēti graudi, kuru mitrums bija apmēram 35 procenti, tāpēc pagaidām varam rekomendēt tikai šo mitruma pakāpi.

Ja graudi pēc izskata satur mazāk ūdens, tad pirms konservēšanas tajos ar analīzi jānotic mitruma procents un konservēšanas procesā, blīvējot graudus pa slāņiem, ar lejkannu jāpielej vajadzīgais ūdens daudzums, lai graudu mitrums sasniegtu 35 līdz 36 procentus.

Vienai tonnai graudu ūdens jāpielej šādos daudzumos:

Ja graudu mitrums ir 28 procenti — 110 litru.

Ja graudu mitrums ir 30 procenti — 80 litru.

Ja graudu mitrums ir 32 procenti — 50 litru.

Ja graudu mitrums ir 34 procenti — 20 litru.

R. VITOLS,
lauksaimniecības zinātnu kandidāts

No viņa var mācīties citi

Dignājas kolhozā trešo laukopības brigādi vada brigadieris M. Siliņš. Neskatoties uz to, ka brigādes vadīšanas praksē bijušajam kolhoza kalējam nav liela, nedaudz pārsniedzot vienu gadu, tomēr šajā brigādē visus darbus veic laikus un labā kvalitātē. Saprotams, šeit galvenais nopelns ir b. Siliņam, kurš labi prot organizēt brigādes ļaudis kārtējo darbu veikšanai. Brigadieris vienmēr zina, kāda palīdzība nepieciešama brigādes lopkopjiem un pārējiem kolhozniekiem.

Uz 12. septembri brigādē nopļauti un izkulti ziemāji 59 hektāru platībā, ievests šķūņos viss aboliņš. Kukurūza ieskābēta no 20 hektāru platības. Mieži nopļauti un izkulti 12 hektāru platībā, pie kam 10 hektāru

platībā iegūta 30 centneru vidējā raža. Bagātīga raža arī ziemas kviešiem, 7 hektāru platībā vidējais graudu birums ir 21,5 centneri no hektāra.

Brigādē nav tādu kolhoznieku, kas aktīvi nepiedalītos darbā sabiedriskajā saimniecībā. Caklākie ir J. Jurgevičs, M. Grigorjevs, J. Valterāns, J. Brūvers, sešpadsmit gadus vecais J. Daģis un citi. Kā labāk organizēt darbus brigādē un izvietot cilvēkus, no b. Siliņa var mācīties pārējie kolhoza brigadieri. Arī kolhoza valde vienmēr apmierināta ar b. Siliņa darbu un viņu kā paraugu min valdes sēdēs un kolhoznieku sapulcēs.

Mūsu korespondentu punkts Dignājas ciemā

Izkopjam ganāmpulku

Mežgales kolhozs pagājušajā gadā saražoja uz katrām 100 hektāriem lauksaimniecībā izmantojamās zemes 363 centnerus piena. Lai sasniegtu otro robežlīniju piena ražošanā, 500—600 centnerus uz katrām 100 hektāriem lauksaimniecībā izmantojamās zemes, ko plānojam iegūt 1965. gadā, mūsu saimniecības kolektīvam vēl daudz jāstrādā kā barības bāzes nostiprināšanā, tā ganāmpulka izkopšanā.

Pašreiz Latvijas brūnās šķirnes ganāmpulkā no 229 slaucamām govīm turpat 90 procenti ir tīršķirnes. Tas nav panākts vienā gadā, bet prasīja ilgstošu un mērķtiecīgu šķirnes izlasi. Tagad jau mums ganāmpulkā ir govīs, kuras laktāciju pēc laktācijas izdod pāri par 4000 kilogramiem piena ar labu tauku saturu. Tā, govīs «Veldze» un «Imatra» visās iepriekšējās laktācijās izdevušas ne mazāk kā 4250 kilogramus piena, sasniedzot augstāko izslaukumu 1956./57. gadā — pāri par 5000 kilogramiem. Ganāmpulka remontam atlasām pašu ražīgāko govju, kam augsts tauku saturs pienā, pēcnācējas. Vaislai izmantojam tikai tīršķirnes augstākus bulļus, kuru priekštečiem tauku saturs pienā 4,5—5,0 procenti. Atlases rezultātā pēcnācējam ir labāki produkcijas rādītāji nekā to mātēm. Tā, govij Nr. 44 «Pūga» ir augstākais izslaukums ceturtajā laktācijā — 3533 kilogrami ar vidējo tauku procentu pienā 4,09. Viņas meita «Plūme» otrajā laktācijā jau izdevusi 3849 kilogramus ar vidējo tauku procentu 4,62. Govs Nr. 249 «Sarma» izdevusi 3259 kilogramus, kamēr viņas meita «Saulgrīze» — 4228 kilogramus piena.

Veicot šķirnes izkopšanas darbu ganāmpulkā, mēs iegūstam ne tikai vairāk, bet arī augstākas kvalitātes pienu. Tāpēc, pārdodot to valsts iepirkumā, saņemam lielākus ienākumus, jo tauku procents vienmēr ir aug-

stāks par bāzisko. Prāvus ienākumus saimniecība ik gadus iegūst, izaudzējot un pārdodot vaislai šķirnes telītes. Mūsu saimniecībā neviena telīte netiek nobarota gaļā. Visas audzējam gan pašu ganāmpulka remontam, gan pārdošanai. Arī šogad esam jau pārdevuši vaislai 27 telītes vidēji par 440 rubļiem katru. Pašreiz ir vēl atlasītas telītes pārdošanai. Pagājušajā gadā no liellopiem ieguvām tiro ienākumu 53,2 tūkstošus rubļu.

Protams, šķirnes izkopšanas darbs vien nevarēs dot iespējamo efektu piena ražošanā. Tāpēc saimniecība ielāņojusi veikt pasākumus ganību uzlabošanā, lai tās dotu gadā ne mazāk kā 4000 barības vienību no hektāra. Ganību zelmeņa ietekmi izslaukumu celšanā varējām redzēt arī šovasar. Pagaidām kultivēto ganību platības ir nepietiekamas. Nākas ganīt arī sliktākās ganībās, kuras aizaugušas krūmiem, ar zemas kvalitātes zāļu sastāvu.

Šā gada astoņos mēnešos saimniecībā vidēji no katras govs iegūti 2022 kilogrami piena. Šeit, protams, daudz pašāizliedzīga darba ieguldījuši mūsu lopkopji, kuri cinās par katru kilogramu piena. Tādēļ arī nav brīnums, ka izslaukumu ziņā starp atsevišķām grupām lielu starpību neredzam. Tā, pašreiz pirmo vietu saimniecībā notur Voldemārs Orste, kas no katras savas gruvas govs izslaucis 2538 kilogramus. Viņam seko Aina Spēka ar 2447 kilogramiem, Veronika Rutka — 2444, Dzidra Kūliniece — 2423 kilogramiem. Aina Bruņeniece iegūst no savas grupas govīm visaugstāko gada vidējo tauku procentu — 4,2, pienu ieguves ziņā ierindojoties sestajā vietā saimniecībā.

Tikai kopīgiem spēkiem, ejot vienotā darba frontē lopkopjiem ar laukkopjiem, spēsim realizēt plānoto.

E. STURITE,

Mežgales kolhoza zootehniķe

Rudzi nopļauti un izkulti

Kolhozā «Vārpa» rudzu plauju visā 207 hektāru platībā veica jau uz 10. septembri, bet uz 19. septembri pabeidza arī rudzu kulšanu, iegūstot pavisam 180 tonnas graudu. Kol-

hozniekiem izsniedz avansu par pirmajā pusgadā nopelnītajām izstrādes dienām — 0,5 kilograma uz katru izstrādes dienu.

A. PLATACIS

Maizes izšķērdētāji jāsoda

Tirdzniecības darbinieku pienākums ir organizēt un kontrolēt tirdzniecības gaitu veikalos un kopā ar tirdzniecības organizāciju vadītājiem novērst novērotos trūkumus. Joprojām nākas sastapties ar gadījumiem, kad pilsētu, tāpat lauku iedzīvotāji iegādājas maizi, miltus, putraimus lielos daudzumos, lai tos izbarotu lopiem. Šāda rīcība apgrūtina iedzīvotāju apgādi ar pārtikas produktiem. Tādēļ tirdzniecības organizāciju vadītājiem un visiem tirdzniecības tīkla darbiniekiem dots norādījums ieviest stingru kontroli un noteiktas normas maizes pārdošanai veikalos. Šis pasākums bija nepieciešams, lai novērstu to, ka neapzinīgi cilvēki pirka pa desmit un vairāk kukuļiem maizes. Bieži, pārbaudot, kādām vajadzībām viņi izlieto tik daudz maizes, atklājās, ka šie pilsoņi tur pāris govīs, vairākas cūkas vai citus mājlopus un tos baro ar veikalā pirktu maizi.

Pamatojoties uz Latvijas PSR Ministru Padomes 1956. gada 19.

septembra lēmumu par to, ka izbarot lopiem maizi, putraimus, miltus un kartupeļus, ko iegādājas valsts un kooperatīvās tirdzniecības veikalos, kategoriski aizliegts, vainīgie tiks sodīti ar 50 rubļu naudas sodu pirmā pārkāpuma gadījumā, ar 100 rubļiem — otrreiz.

Tirdzniecības darbinieki arī turpmāk rūpēsies, lai netiktu pieļauta maizes un citu pārtikas produktu izšķērdēšana savtīgu interešu labā. Katram jāsaprot, ka tāda rīcība ir kaitnieciska un padomju cilvēku necienīga. Mūsu valstī, kur pirmajā vietā ir visas sabiedrības intereses, nevaram pieļaut sabiedrības labumu izmantošanu šauri egoistiskiem mērķiem. Tādēļ pret cilvēkiem, kas to negrib saprast, vērsīsimies ar visu likuma bardzību, ar asu sabiedrisku nosodījumu.

A. KUČENIEKS,
rajona sabiedriskās tirdzniecības nodaļas vadītājs.

ZELTA KĀZAS

Pagājušo svētdien Oškalna kultūras namā Mihaļina un Pēteris Daņileviči, tuvinieku, draugu un paziņu sirsnīgi sveikti, atzīmēja 50 kopdzīves gadus.

Attēlā: gaviļnieku apsveikšana.

V. BEĻEVIČA foto

ERIKS TAUNS

Diploms ar izcilību

STASTS

(4. turpinājums)

Kas sekos aiz šī «un tad» viņš vēl nezina. Laikam nevienam vēl nav skaidrs, ko viņi darīs tad, bet komjauniešu klase viņiem ir kā stingrs pamats atspērienam pirms lēciena, kā ieskrējens tālam lidojumam.

— Bet varbūt es nemaz negribu būt komjauniešs? — tiepjas kāds, parādis vienmēr nostāties preti klases domai.

— Ak tu negribi?! — viņam reizē uzbrūk desmit. — Varbūt tu paskaidrosi, kāpēc?

Viņi ilgi runā un strīdas, apsver visus par un pret un beigās nolēm: uz svētkiem devitā «b» būs komjauniešu klase.

Klusa un sarāvusies visu sapulces laiku sēd Astra Ringa...

Ar nākošo dienu sākas rosme. No rokas rokā ceļo statūti, — lasītas, pārspriestas un atkal pārlasītas, mazās grāmatīņas noburzās, dažai jau trūkst vāka. Kādā starpbrīdī skolotāju istabā Asnītis tur rokās vienu tādu un brīnās:

— Kas tiem devītajiem uznācis? Es viņiem stāstu par harmoniskām svārstībām, bet tikai daži klausās pieklājības pēc. Sāku skatīties, ko šie tur nēmas? Statūti, Atraduši lasāmvielu. Bijis kaut Jelremovs... — viņš piebilst ar nožēlu.

Par Konrāda klasi tagad starp-

brīžos daudz runā skolotāju istabā.

— Tas ir nopietns, apsveicams solis, — kādreiz saka Kvēps. — Tādam pasākumam labi jāsaprotavojas. Vecākus neaizmirstiet. Varbūt vajag sapulci sasaukt, noteikti vismaz aprunāties ar vienu otru.

Sapulci Konrāds nesasauc. Pēc svētkiem — viņš nolēm. Pievakārēs staigā pa savu audzēkņu mājām — tuvākajām, kur vieglāk atrast ceļu.

Nedēļu pirms svarīgā notikuma viņam pienāk Astra. Stundas tikko beigušās, garais koridors vēl skolēnu čalu pilns. Pienāk klusa, kā sabijusies un skatās pa logu.

— Es gribēju parunāties, skolotāj, — viņa bikli iesāk. — Par komjaunatni...

— Tā? — skolotājs ieinteresēts paved meiteni sāņus.

— Es arī gribētu iestāties... sen jau gribēju, bet šoreiz noteikti...

— Tad jau labi. Visa klase. Norunājam taču.

— Bet tēvs... es nezina, ko viņš sacīs...

Konrāds pārliecināts, ka meitas iestāšanās komjaunatnē būs mazi svētki visai ģimenei, viņš nevar iedomāties, ka varētu būt citādi. Meitene klausās skolotāja vārdos un šaubās, viņa nav pateikusi gluži visu, bet Konrāds runā tik pārliecināti, ka nevar neticēt. Tēvs... Šoreiz viņš sapratis, jāsaprot, kurp

Lepojieties ar savu dēlu!

Karadienests — grūts, tomēr goda pilns pienākums. Tādēļ dienestā pavadītie gadi katram jaunietim ir zināmā mērā arī dzīves skola. No armijas jaunieši atgriežas politiski izglītoti, morāli un fiziski norādīti, ar krietnām darba iemaņām, kas tik ļoti nepieciešamas ražošanā. Bieži pēc dienesta beigām bijušie karavīri rāda labu paraugu darbā.

Komunistu rezerves vecākais seržants Jānis Rupiņš, kas strādā par krāvēju cukurfabrikas noliktavā, darba normu regulāri izpilda par 120—130 procentiem. Tāpat lieliski strādā LLT rajona nodaļas Gravānu darbnīcas atslēdznieki Māris Navenickis un Ivans Jekarsēvs, arī centrālās darbnīcas virpotājs Harijs Dalderis. Visi viņi sekmīgi pārsniedz ražošanas uzdevumus. Tādu piemēru par bijušo karavīru godīgu attieksmi pret darbu ir daudz.

Nav tālu diena, kad daudzi rajona jaunieši nomainīs savus vecākos biedrus mūsu Padomju Armijas rindās. Karadienests jauniešiem ir brieduma, romantikas, armijas ikdienas laiks, kad no viņiem tiek prasīts daudz enerģijas, lai apgūtu kara tehniku. Panākumus militārajā laukā iespējams sasniegt tikai ar neatlaidīgu darbu.

Ar lielu rūpību, neatlaidību un mīlestību militārās zināšanas apgūst Pjotrs Leonovs, kas iesaukts karadienestā no Turku ciema. Šodien līksma ir Fatina Leonovas sirds par sava dēla Pjotra dienestu. Māte no daļas komandiera nesen saņēmusi pateicības vēstuli, kas pilna siltu, dziļu izjustu vārdu. Viņas dēls godīgi un pēc labākās sirdsapziņas izpilda savu patriotisko pienākumu pret Dzimteni, Pjotrs ir piemērs visiem darbā un disciplīnas ziņā. Par teicamu dienestu viņš saņēmis virkni apbalvojumu no priekšniekiem un komandieriem. Pjotra Leonova daļas komandieri izsaka pateicību viņa mātei par dēla labo audzināšanu, novēl viņai labu veselību un panākumus personiskajā dzīvē.

Lepojieties ar savu dēlu, Fatina Leonova!

Kapteinis P. AGAFONOVŠ
Jēkabpilī

tiecas meitenes sirds. Un skolotājs vēl aizies, aprunāsies... Viņa aizsteidzas priecīga un apmierināta.

Bet Konrāds neaiziet pie Astras tēva pirms svētkiem — ceturksnis beidzas un tik daudz darba...

* * *

Svētku vakars aizsalc ar karoģu zidu un himnu skaņām, jautrām sarunām un smiekliem. Rajona komitejas pārstāvis izsniedz biedru kartes jaunajiem komjauniešiem, vietējās avīzes korespondents fotografē komjauniešus, šo to atzīmē bloknotā.

Konrāds sēd trešajā rindā, izslēdies mazliet taisnāks kā vajag un retumis svarīgi nokremšļojas: vai visi redz viņu? Viņu, kas pirmais skolā izveidojis komjauniešu klasi? Vai viņam nav tiesības būt lepnam šovakar? Kas tagad drīkst apgalvot, ka viņš slikts audzinātais? Kas te vairs uzdrošināsies rakstīt viņam pavēli par rājienu? Pamodies iedomības velniņš patīkami kņūdina sirdi, visu vakaru vērs gaisū un priecīgu.

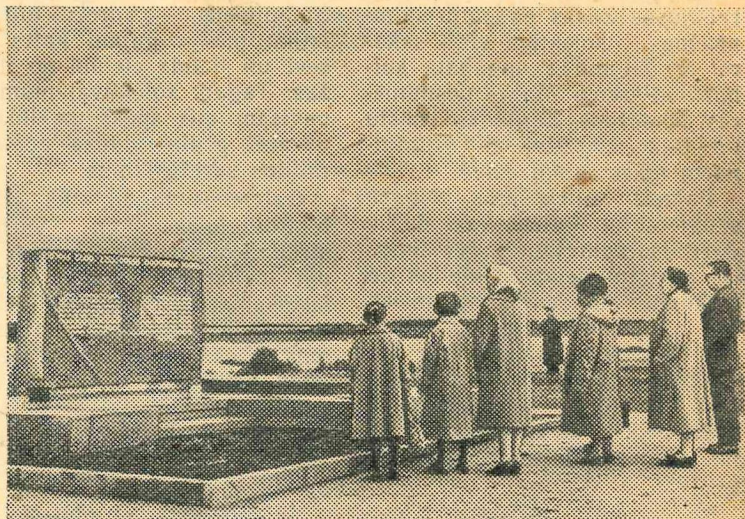
Bet otrā rītā, kad viņš vēl pacīlātā garastāvoklī vērtās gultā, pie durvīm klauvē steidzīgi, satraukti. Ātri uzmetis drēbes, viņš atver — aiz durvīm viņa klases meitenes, no tām, kas dzīvo internatā.

Kā ziepju burbulis saplīst un pagaist pašapmierinātības sajūta — pirmajā acu uzmetienā viņš nojauš nelaimi. Pēkšņi iegribas kāpties atpakaļ, aizcirst durvis, aizgriezt atslēgu, nedzirdēt neko. Sekundes simtdaļā viņš cenšas apjēgt, no kurienes nāks trieciens, bet nevar. Nejutīgām lūpām izdveš:

— Nu?

— Astra kopmītnē... atnāca ne-

1812. gada Tēvijas kara 150. gadadienu sagaidot

MASKAVAS APGABALS. Borodinas lauka centrā augstienes virsotnē, kur kādreiz bija novietota Rajevska baterija, atrodas ievērojamā krievu karavadoņa P. Bagrationa kaps. Komandēdams 2. Rietumu armiju, ģenerālis P. Bagrations Borodinas kaujā vadīja kreisā flanga darbību vienā no visatbildīgākajām pozīcijām — pie Semjonovskas sādžas, uz kurieni bija koncentrēts Napoleona galvenais trieciens.

Smagi ievainots astotā franču uzbrukuma laikā, P. Bagrations nepameta kaujas lauku, kamēr galīgi nepalika bez spēka no asiņu zaudējuma. Viņš mira 1812. gada 12. septembrī Vladimiras guberņas Simu ciemā no ievainojuma, ko bija ieguvis Borodinas kaujā. Pēc 27 gadiem viņa mirstīgās atliekas tika pārvietotas uz Borodinas lauku.

Attēlā: pie P. Bagrationa kapa.

O. KUZMINA (TASS foto)

Mutvārdu žurnālus iecienījuši daudzi

Katru mēnesi Līvānu kultūras namā notiek mutvārdu žurnāli, kas veltīti PSKP XXII kongresa lēmumu propagandai. Pilsētas iedzīvotāji ļoti iecienījuši saistošos pārrunu vakarus. Līvānu bibliotēkas un kultūras nama organizētajā nesen notikušajā mutvārdu žurnālā bija šādas lappuses: par komunisma cēlāju morāles kodeksu, par latviešu tautas dzejnieku Raini, par gaumi un uzvešanos.

1. vidusskolas skolotājs b. Mačāns pastāstīja par komunisma cēlāju morāles principu: «Godīgums un taisnīgums, morāla skaidrība, vienkāršība un pieticība sabiedriskajā un personīgajā dzīvē.» Kādus pienākumus uzliek šis noteikums? A. M. Gorkijs teicis ļoti

zīmīgus vārdus: «Bez sirdsapziņas arī ar gudru prātu grūti dzīvot». Cik pareizi izteikta pašas cilvēka dzīvei nepieciešamākās morāles kategorijas būtība! — Nevār būt normālu attiecību ne ģimenē, ne kolektīvā, ne sadzīvē; ne darbā, ja tās nebalstās uz godīgumu un taisnīgumu, — teica referents. — Vai var būt stipra tāda ģimene, kur viens no tās locekļiem egoistiskos nolūkos kaut ko slēpj no otra? Noteikti nē. Ģimene tikai tad ir stipra, kad tajā valda atklātība, godīgums un draudzība.

Patiesa pieticība ir tikai tad, kad cilvēks, saprātīgi novērtējis sava darba augļus, nezina robežu radošiem meklējumiem, cenšas cilvēces rītdienai vērst vēl bagātāku, vēl

krāšņāku.

Žurnāla otrā lappuse veltīta R. nim. Par dzejnieka dzīvi un daiļradi klausītājiem pastāstīja 1. vidusskolas skolotāja b. Timma.

Pilsētas bibliotēkas lasītāju zāles vadītāja b. Stišane runāja par nākotnes cilvēka gaumi un interesēm.

Katra žurnāla lappuse beidzās ar kultūras nama pašdarbnieku priekšnesumiem. Sapulcējušies noklausījās fragmentus no Raiņa darbiem «Pūt, vējiņi», «Uguns un nakts». Visiem ļoti patika arī bērnu deju kolektīva priekšnesumi.

Turpmāk vēlams, lai mūsu klausītāji ieteiktu tēmas, par ko viņi vēlas dzirdēt nākošajos mutvārdu žurnālos.

V. IVANOVA,

Līvānu pilsētas bibliotēkas vadītāja

Redaktore B. IKLĀVA

LLT Jēkabpils rajona nodaļai steidzīgi vajadzīgs inženieris — hidrogeologs. Pieteikties rajona nodaļā Brīvības ielā 2b, telefons 2121.

Izsaku sirsnīgu pateicību CER Nr. 20 strādniekiem un visiem pārējiem, kas piedalījās mana vīra

VOLDEMĀRA MARDOKA

pavadišanā pēdējā gaitā.

Sieva un māte

(Turpinājums nākošajā numurā)

Avīze iznāk otrdienās, ceturtdienās un sestdienās. Tālruni: redaktores — 2342, redaktores vietnieciņi — sekretāre — 2262, redaktores vietnieki — lauksaimniecības nodaļas vadītājam — 2502, partijas un komjaunatnes, kultūras un skolu nodaļu vadītājiem — 2340, tiešais vads tālrunim — 7. Redakcija: Jēkabpili, Brīvības ielā 212.

«Падомью Даугава» — газета ЦК КП Латвии и Совета Министров Латвийской ССР в зоне Екабпилского территориального производственного колхозно-совхозного управления.